

Fjortende Kapitel.

Der havde allerede en Tid rørt sig et ganske kraftigt Nyliv i den danske Hovedstad. Folk fra Provinserne eller fra Udlandet, som ikke havde set Byen i nogle Aar, kunde næsten ikke kende den igen, saadan var den vokset, og saadan havde den i alle Henseender forandret sig. Den evropæiske Kulturbølge, som var ledet ind over Landet, særlig ved Dr. Nathan, havde ikke alene vakt et længe ukendt aandeligt Røre, skabt en Række revolutionerende Digtere, Videnskabsmænd og Politikere, den havde ogsaa paa det rent praktiske Omraade fremkaldt et Gennembrud af ung og dristig Handlekraft, der søgte sig Tumleplads. Per Sidenius var blot en blandt mange ærelystne og levkære unge Mænd, hvem den ny Tids Foretagelsesaand og de store Industrilandes halvt eventyragtige Udvikling havde opildnet og „sat Guldfluer i Hovedet,“ — som der gnavent sagdes om dem. Paa samme Tid som Per stod og fløjtede over sit Tegnebræt i den lille, mørke Nyboder-Bagstue, havde der rundt om paa Handelskontorernes Skruestole, ved Bankernes klædesbetrukne Pulte og paa de bageste Bænke i Universitetets juridiske Avditorium siddet andre forvovne